Lietas Nr. A420330714
Lietas arhīva Nr. A42-03307-14/17

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2014.gada 10.decembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese D.Makarova,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Rīgas Domes 2014.gada 22.maija lēmuma Nr.2-30/RD-14-218-ap „Par Rīgas domes Pašvaldības ieņēmumu pārvaldes 2014.gada 26.marta lēmumu Nr.PIP-14-12264-ap/5-7/14-152196-AL „Par nekustamā īpašuma nodokli"" atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas Domes (turpmāk – Dome) Pašvaldības ieņēmumu pārvaldes 2014.gada 4.februāra maksāšanas paziņojumu par nekustamā īpašuma nodokli 2014.gadam Nr.PIPN-14-153242-mp/14-152196-AL/5-7 (turpmāk – Maksāšanas paziņojums) pieteicējam /pers. A/ paziņots nekustamā īpašuma nodoklis, tostarp par dzīvokļa īpašumu (ēka) /adrese/, kadastra Nr./numurs A/(turpmāk – Dzīvokļa īpašums), 35,47 *euro*.

Domes Pašvaldības ieņēmumu pārvaldē 2014.gada 4.martā saņemts pieteicēja iesniegums, ar kuru apstrīdēts Maksāšanas paziņojums daļā par nekustamā īpašuma nodokļa aprēķinu par Dzīvokļa īpašumu.

Izskatot minēto iesniegumu, Domes Pašvaldības ieņēmumu pārvalde 2014.gada 26.martā pieņēma lēmumu Nr.PIP-14-12264-ap/5-7/14-152196-AL „Par nekustamā īpašuma nodokli" (turpmāk – sākotnējais lēmums), ar kuru nolēma Maksāšanas paziņojumu atstāt negrozītu.

Ar Domes 2014.gada 22.maija lēmumu Nr.2-30/RD-14-218-a „Par „Rīgas domes Pašvaldības ieņēmumu pārvaldes 2014.gada 26.marta lēmumu Nr.PIP-14-12264-ap/5-7/14-152196-AL „Par nekustamā īpašuma nodokli"" (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Pārsūdzētais lēmums motivēts ar turpmāk minētajiem argumentiem un apsvērumiem.

[1.1] Pieteicējs norādījis, ka viņš konkrētajā gadījumā nav atzīstams par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju. Tomēr Domes ieskatā šāds viedoklis ir nepareizs, jo saskaņā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta pirmo un otro daļu nekustamā īpašuma nodokli maksā nekustamā īpašuma īpašnieks jeb persona, kuras īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu ir nostiprinātas zemesgrāmatā. Ievērojot to, ka saskaņā ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas zemesgrāmatu nodaļas Rīgas pilsētas zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/pieejamo informāciju īpašuma tiesības uz Dzīvokļa īpašumu nostiprinātas pieteicējam, pieteicējs ir uzskatāms par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par Dzīvokļa īpašumu.

[1.2] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka Dzīvokļa īpašuma kopīpašuma domājamā daļa ir atsevišķs nekustamā īpašuma nodokļa objekts, Dome norādījusi, ka saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 2.panta pirmo daļu dzīvokļa īpašums ir dzīvojamā mājā tiesiski nodalīts patstāvīgs nekustamais īpašums. Savukārt minētā likuma 2.panta otrajā daļā noteikts, ka dzīvokļa īpašums kā lietu kopība sastāv no atsevišķā īpašuma un attiecīgas kopīpašuma domājamās daļas. Dzīvokļa īpašuma sastāvā ietilpstošais atsevišķais īpašums un kopīpašuma domājamā daļa tiesiski nav atdalāmi. Tādējādi, tā kā saskaņā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta pirmo daļu nekustamā īpašuma nodokļa objekts ir ēkas, Dome secinājusi, ka dzīvokļa īpašums ir daudzdzīvokļu mājas (ēkas) daļa, un tas kā tiesiski nodalīts patstāvīgs nekustamais īpašums un kā nedalāms īpašums ir apliekams ar nekustamā īpašuma nodokli.

[1.3] Papildus tam Dome arī norādījusi, ka, tā kā lēmums par nekustamā īpašuma nodokļa aprēķinu ir obligātais administratīvais akts, Dome nevar aprēķināt nekustamā īpašuma nodokli citādi, kā tikai saskaņā ar spēkā esošajām speciālajām tiesību normām.

[2] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicējs 2014.gada 19.jūnijā vērsās administratīvajā tiesā ar lūgumu atcelt pārsūdzēto lēmumu šādu iemeslu dēļ.

[2.1] Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.pants noteic nekustamā īpašuma nodokļa objektu, bet šī likuma 2.pants noteic, ka nekustamā īpašuma īpašnieks ir persona, kuras īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu nostiprinātas zemesgrāmatā. Ēkas privatizācija veikta jau sen, bet zemesgrāmatā īpašuma tiesības Rīgas pašvaldībai uz ēkas kopīpašuma domājamajām daļām joprojām nav dzēstas, lai gan to noteic likuma „Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 48.panta otrā daļa. Tas izriet arī no Rīgas pašvaldības aģentūras „Rīgas mājoklis" vēstules.

Ievērojot minēto, kā arī Civillikuma 993.panta pirmo daļu un 994.pantu, pieteicēja ieskatā, Dzīvokļa īpašums nav atzīstams par nekustamā īpašuma nodokļa objektu, savukārt pieteicējs nav atzīstams par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju.

[2.2] Pieteicēja ieskatā ir nepatiess Domes apgalvojums, ka uz Dzīvokļa īpašumu nav attiecināms neviens no likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrās daļas nosacījumiem. Likumā nosaukti tikai tie izņēmumi, kurus ar nodokli neapliek, bet kuri atbilst objekta kritērijiem.

[2.3] No Ministru kabineta 2006.gada 20.jūnija noteikumu Nr.495 „Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normu piemērošanas kārtība" (turpmāk – Noteikumi Nr.495) 23.[1] 3.apakšpunkta izriet, ka Dzīvokļa īpašuma koplietošanas daļu jāuzskata par atsevišķu nekustamā īpašuma nodokļa objektu. Dome Dzīvokļa īpašuma koplietošanas daļu nav atdalījusi, un Dzīvokļa īpašums un ēkas kopīpašuma domājamās daļas apliktas ar nodokli kā vienots objekts. Pieteicēja ieskatā tas nav pareizi.

[2.4] Pieteicēja ieskatā nav pareizs arī Domes apgalvojums, ka Dzīvokļa īpašums ir ēkas daļa un tāpēc tas būtu apliekams ar nekustā īpašuma nodokli. Atbilstoši Civillikuma 927.pantam īpašums ir pilnīgas varas tiesība par lietu, proti, tiesība valdīt un lietot to, iegūt no tās visus iespējamos labumus, ar to rīkoties un noteiktā kārtā atprasīt to atpakaļ no katras trešās personas ar īpašuma prasību. Tādējādi pieteicēja Dzīvokļa īpašums nevar būt Rīgas pašvaldībai piederošās ēkas daļa.

[3] Dome tiesai iesniegtajos paskaidrojumos pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, papildus pārsūdzētajā lēmumā norādītajam

paskaidrojot, ka ir kļūdains pieteicēja uzskats, ka Dzīvokļa īpašums zemesgrāmatā ierakstīts uz Rīgas pašvaldības vārda. Rīgas pilsētai zemesgrāmatā nostiprinātas īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu /adrese/, kadastra Nr./numurs C/(turpmāk – Ēka), bet pieteicējam – uz Dzīvokļa īpašumu. Ievērojot Civillikuma 994.panta noteikumus, par Dzīvokļa īpašuma un konkrēto domājamo daļu vienīgo tiesisko īpašnieku ir atzīstams tieši pieteicējs. Tāpat nav pamatoti pieteicēja iebildumi, ka Dzīvokļa īpašums kā dzīvojamās mājas daļa nav nekustamā īpašuma nodokļa objekts. Domes ieskatā nav pamatots arī arguments, ka nekustamā īpašuma nodoklis nepareizi aprēķināts par Dzīvokļa īpašumu un tam piekrītošo domājamo daļu kopā.

[4] Pieteicējs, iepazinies ar Domes paskaidrojumiem, 2014.gada 8.oktobrī tiesai iesniedza paskaidrojumus, norādot turpmāko.

[4.1] Dome pieteicēja vietā izdomājusi neeksistējošu apgalvojumu, ka Dzīvokļa īpašums zemesgrāmatā ierakstīts uz Rīgas pašvaldības vārda, un pati to noliegusi.

No Zemesgrāmatu likuma 16.panta izriet, ka nekustamā īpašuma īpašnieku ieraksta nevis pirmajā daļā, bet otrās daļas pirmajā iedaļā. Otrās daļas pirmajā iedaļā ierakstīta Rīgas pilsētas pašvaldība. Savukārt no Zemesgrāmatu likuma un likuma „Par dzīvokļu īpašumu" izriet, ka īpašuma tiesības uz privatizētajiem dzīvokļiem piesaistītajām kopīpašuma domājamām daļām pašvaldībai jādzēš, kad beigusies attiecīgās dzīvojamās mājas privatizācija. Tā kā Rīgas pašvaldība īpašuma tiesības uz privatizētajiem dzīvokļiem piesaistītajām kopīpašuma domājamām daļām nav dzēsusi, tā uzskatāma par domājamo daļu īpašnieci.

[4.2] Dome norādījusi, ka saskaņā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 1.panta 1.punktu Dzīvokļa īpašums, kura sastāvā ietilpst kopīpašuma 5867/407473 domājamās daļas no daudzdzīvokļu mājas, ir atzīstams par mājas daļu. Pieteicēja ieskatā šajā sakarā ir ņemams vērā, ka Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likums ir spēkā no 2010.gada, tādējādi pieteicējam nav saprotams, uz kāda pamata Dzīvokļa īpašums tika atzīts par nekustamā īpašuma nodokļa objektu pirms tam. Turklāt pieteicējs arī norāda, ka saskaņā ar likumu ar nekustamā īpašuma nodokli apliekamais objekts ir nevis māja, bet ēka.

[4.3] Pieteicējs nav apstrīdējis nekustamā īpašuma nodokļa aprēķinu, bet gan to, ka nekustamā īpašuma nodoklis kļūdaini aprēķināts par domājamo daļu, kas ietilpst Dzīvokļa īpašumā, un Dzīvokļa īpašumu kopā.

Taču šobrīd pieteicējs uzskata, ka nekustamā īpašuma nodokļa aprēķins ir kļūdains, jo Dzīvokļa īpašuma kadastrālā vērtība, kā nekustamā īpašuma nodokļa aprēķina pamats, ir aprēķināta 2001.gadā un kopš tā laika nav aktualizēta. Pieteicējam nepamatoti uzlikts pienākums par maksu aktualizēt kadastrālo vērtību, kas kalpo nekustamā īpašuma nodokļa aplikšanas bāzes pareizam aprēķinam, līdz ar to ir pārkāpts Latvijas Republikas Satversmes 1.pants, no kā izriet labas pārvaldības un tiesiskās paļāvības, tiesiskās paļāvības, sociālas valsts un sociālās solidaritātes princips.

[5] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1] panta pirmo daļu lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Lietā izšķirami divi jautājumi, pirmkārt, vai Dzīvokļa īpašums ir atzīstams par nekustamā īpašuma objektu, otrkārt, vai pieteicējs ir uzskatāms par nekustamā īpašuma maksātāju par Dzīvokļa īpašumu un tā sastāvā ietilpstošo kopīpašuma domājamo daļu.

[7] Nekustamā īpašuma nodokļa objekti ir noteikti likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.pantā.

Saskaņā ar šā panta pirmo daļu ar nekustamā īpašuma nodokli apliek ķermeniskas lietas, kuras atrodas Latvijas Republikas teritorijā un kuras nevar pārvietot no vienas vietas uz otru – zemi un ēkas. Panta otrajā daļā ir uzskaitīti objekti, kas ar nodokli aplikti netiek. Šajā daļā ietvertais objektu uzskaitījums ir izsmeļošs.

Tādējādi ar nodokli ir apliekami visi objekti, kas atbilst pirmajā daļā minētajiem kritērijiem, ja vien atbilstoši panta otrajai daļai attiecīgais objekts uzskatāms par izņēmumu no vispārējās kārtības. Turklāt, kā atzīts administratīvo tiesu praksē, atbrīvojumiem no nodokļa maksāšanas ir skaidri jābūt noteiktiem likumā un tie ir interpretējami šauri. Tāpēc būtu jāatturas pēc analoģijas piemērot nodokļa atvieglojumu, ja likums tādu skaidri neparedz *(sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2013.gada 28.marta sprieduma lietā Nr.SKA-23/2013 11.punktu un 2013.gada 27.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-602/2013 10.punktu).*

Izskatāmajā gadījumā nav konstatējams neviens no likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 1.panta otrajā daļā paredzētajiem izņēmumiem, līdz ar to nav tiesiska pamata Dzīvokļa īpašumu atbrīvot no aplikšanas ar nekustamā īpašuma nodokli jeb neatzīt par nekustamā īpašuma nodokļa objektu.

[8] Faktiski to nenoliedz arī pieteicējs. Taču pieteicēja ieskatā Dzīvokļa īpašuma kopīpašuma domājamā daļa ir atsevišķs nekustamā īpašuma nodokļa objekts, tāpēc nekustamā īpašuma nodoklis par Dzīvokļa īpašumu būtu jāaprēķina atsevišķi no kopīpašuma domājamās daļas.

Tomēr tiesa šādam viedoklim nevar piekrist.

Dzīvokļa īpašuma likuma 2.panta otrā daļa noteic, ka dzīvokļa īpašums kā lietu kopība sastāv no atsevišķā īpašuma un attiecīgas kopīpašuma domājamās daļas. Dzīvokļa īpašuma sastāvā ietilpstošais atsevišķais īpašums un kopīpašuma domājamā daļa tiesiski nav atdalāmi. Savukārt saskaņā ar Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 1.panta 1.punktu dzīvojamā māja ir ēka, kas nodota ekspluatācijā un saskaņā ar kadastrālās uzmērīšanas lietu ir dzīvojamā māja (arī dzīvokļu īpašumu māja), tai piederīgās ēkas (būves), zeme, uz kuras tās atrodas, ja zeme kopā ar dzīvojamo māju veido vienotu nekustamo īpašumu vai ietilpst dzīvojamo māju veidojošo dzīvokļu īpašumu sastāvā, vai ēka, kas nodota ekspluatācijā un saskaņā ar kadastrālās uzmērīšanas lietu ir dzīvojamā māja, tai piederīgās ēkas (būves) un piesaistītais zemesgabals.

No minētā secināms, ka Dzīvokļa īpašums un tam piekritīgās ēkas domājamās daļas ir atzīstamas par vienu nekustamo īpašumu, proti, Dzīvokļa īpašums daudzdzīvokļu mājā nevar pastāvēt bez ēkas domājamām daļām. Tādējādi Dzīvokļa īpašniekam ir piekritīgas arī koplietošanas telpu domājamās daļas, kas kopā ar Dzīvokļa īpašumu veido vienu nekustamā īpašuma objektu.

Ievērojot minēto, ir nepamatots pieteicēja arguments, ka Dzīvokļa īpašums ar tā sastāvā ietilpstošajām kopīpašuma 5867/407473 domājamām daļām no daudzdzīvokļu mājas nav atzīstams par mājas daļu un līdz ar to arī par nekustamā īpašuma nodokļa objektu.

[9] Pieteicējs norādījis, ka Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likums ir spēkā no 2010.gada, tādējādi pieteicējam nav saprotams, uz kāda pamata Dzīvokļa īpašums tika atzīts par nekustamā īpašuma nodokļa objektu pirms tam.

Šajā sakarā norādāms, ka ar Maksāšanas paziņojumu pieteicējam paziņots nekustamā īpašuma nodoklis 2014.gadam, tādējādi iestādei bija pamats vadīties no minētā normatīvā akta, kas ir stājies spēkā pirms Maksāšanas paziņojuma sastādīšanas. Savukārt pieteicēja iebildumi par maksāšanas paziņojumiem, kas sastādīti pirms 2010.gada, nav attiecināmi uz pārsūdzēto lēmumu un šās lietas ietvaros nav pieļaujami.

[10] Tālāk noskaidrojams, vai pieteicējs ir atzīstams par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par Dzīvokļa īpašumu.

Nekustamā īpašuma nodokļa subjekti jeb nodokļa maksātāji ir noteikti likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.pantā.

Šā panta pirmā daļa noteic, ka nekustamā īpašuma nodokli maksā Latvijas vai ārvalstu fiziskās un juridiskās personas un uz līguma vai citādas vienošanās pamata izveidotas šādu personu grupas vai to pārstāvji, kuru īpašumā, tiesiskajā valdījumā vai – šajā likumā noteiktajos gadījumos – lietošanā ir nekustamais īpašums. Panta otrā daļa paredz, ka par nekustamā īpašuma īpašnieku šā likuma izpratnē uzskatāma persona, kuras īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu ir nostiprinātas zemesgrāmatā vai kurai piederošais nekustamais īpašums (ēkas un inženierbūves) līdz Zemesgrāmatu likuma spēka atjaunošanai ir reģistrēts pašvaldībā vai Valsts zemes dienestā.

No minētā tiesiskā regulējuma izriet, ka nekustamā īpašuma nodokļa maksātājs cita starpā ir persona, kurai īpašuma tiesības uz nekustamo īpašumu ir nostiprinātas zemesgrāmatā. Tādējādi, lai pieteicēju atzītu par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par Dzīvokļa īpašumu, ir jākonstatē, ka zemesgrāmatā īpašuma tiesības uz šo īpašumu ir nostiprinātas pieteicējam.

[11] Saskaņā ar Zemesgrāmatu likuma 11.pantu zemesgrāmatas sastāv no nodalījumiem (folijām). Atbilstoši šā likuma 14.pantam nodalījumam ir četras daļas, kurās ieraksta ziņas par 1) nekustamu īpašumu, 2) nekustama īpašuma īpašnieku, 3) nekustama īpašuma apgrūtinājumiem un 4) nekustama īpašuma parādiem. Savukārt atbilstoši šā likuma 15.pantam nodalījuma pirmā daļa sadalās divās iedaļās, kurās norāda 1) pirmā iedaļā: a) nekustamu īpašumu, b) nekustamam īpašumam par labu nodibinātos servitūtus un reālnastas, c) nekustamam īpašumam pievienotos zemes gabalus, d) nekustama īpašuma un tam pievienoto zemes gabalu platību; 2) otrā iedaļā: a) no nekustama īpašuma atdalītos zemes gabalus un to platību, b) pirmā iedaļā ierakstīto servitūtu un reālnastu pārgrozījumus un dzēsumu.

Pamatojoties uz minētajām tiesību normām, secināms, ka vienā no zemesgrāmatas nodalījuma daļām ieraksta nekustamo īpašumu, savukārt citā nodalījuma daļā ieraksta šā nekustamā īpašuma īpašnieku.

Kā pareizi norādījusi iestāde, Ēka kā nekustamais īpašums ir ierakstīta zemesgrāmatā, un saskaņā ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas zemesgrāmatu nodaļas tiesneša 2000.gada 5.janvāra lēmumu zemesgrāmatas nodalījumu Nr./numurs/ īpašuma tiesības uz Ēku ir nostiprinātas Rīgas pilsētai. No ierakstiem zemesgrāmatā arī redzams, ka Ēka sastāv no 5-stāvu dzīvojamās ēkas (saskaņā ar inventarizācijas dokumentiem liters Nr.002), kas saskaņā ar Rīgas valsts un pašvaldības dzīvojamo māju privatizācijas komisijas 2001.gada 7.februāra izziņu ir sadalīta dzīvokļu īpašumos. Savukārt pieteicējam saskaņā ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas zemesgrāmatu nodaļas tiesneša 2001.gada 9.marta lēmumu zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/ir nostiprinātas īpašuma tiesības uz Dzīvokļa īpašumu, kura sastāvā ietilpst kopīpašuma 5867/407473 domājamās daļas no daudzdzīvokļu mājas.

Minētos apstākļus vērtējot kopsakarā ar iepriekš norādītajām tiesību normām, secināms, ka Rīgas pilsētai ir nostiprinātas īpašuma tiesības uz Ēku, jo tā ir ierakstīts Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodalījumā Nr./numurs B/. Līdz ar to pieteicēja secinājums, ka Ēkas īpašniece ir Rīgas pilsētas pašvaldība, ir pareizs. Tai pašā laikā pieteicējs nepareizi uzskata, ka Rīgas pilsētai ir nostiprinātas īpašuma tiesības arī uz Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodalījumā Nr./numurs B/48 ierakstīto Dzīvokli un tā sastāvā ietilpstošajām kopīpašuma 5867/407473 domājamām daļām no daudzdzīvokļu mājas, jo uz šo īpašumu atbilstoši jau minētajiem Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodalījumā Nr./numurs B/48 veiktajiem ierakstiem īpašuma tiesības ir nostiprinātas pieteicējam, nevis Rīgas pilsētas pašvaldībai.

Tādējādi, tā kā Rīgas pilsētas zemesgrāmatu nodalījuma Nr./numurs B/48 2.daļas 1.iedaļā kā Dzīvokļa īpašuma īpašnieks ir ierakstīts pieteicējs, tad saskaņā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta otro daļu pieteicējs ir atzīstams par šā nekustamā īpašuma īpašnieku. Savukārt, tā kā pieteicējs ir atzīstams par Dzīvokļa īpašuma īpašnieku, tad pieteicējs saskaņā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 2.panta pirmo daļu ir atzīstams arī par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par Dzīvokļa īpašumu.

[12] Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa piekrīt iestādei, ka Dzīvokļa īpašums ir atzīstams par nekustamā īpašuma nodokļa objektu, bet pieteicējs ir atzīstams par nekustamā īpašuma nodokļa maksātāju par Dzīvokļa īpašumu ar tā sastāvā ietilpstošajām kopīpašuma 5867/407473 domājamām daļām no daudzdzīvokļu mājas.

Pastāvot šādiem apstākļiem, iestāde pamatoti pieteicējam aprēķināja nekustamā īpašuma nodokli.

[13] Pieteicējs norādījis, ka principā neiebilst nekustamā īpašuma nodokļa aprēķinam, taču pieteicējam ir pretenzijas pret Dzīvokļa īpašuma kadastrālo vērtību. Proti, kā norādījis pieteicējs, kadastra vērtības aprēķina formulā ir iekļauts ēkas nolietojuma koeficents, kas kopš 2001.gada nav mainīts. Pieteicēja ieskatā šāda faktiskā situācija ir nepareiza.

Vērtējot šādu pieteicēja argumentu, norādāms turpmākais.

Likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta trešā daļa noteic, ka nekustamā īpašuma nodokli aprēķina no nekustamā īpašuma nodokļa objekta kadastrālās vērtības pēc stāvokļa taksācijas gada 1.janvārī. Saskaņā ar šā likuma 4.panta pirmo daļu nekustamā īpašuma kadastrālo vērtību nosaka Valsts zemes dienests atbilstoši Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma prasībām. Savukārt atbilstoši likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 4.panta $1.^1$ daļai nekustamā īpašuma nodokļa administrēšanai izmanto Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā reģistrētos datus. Izmaiņas nekustamā īpašuma sastāvā vai nekustamā īpašuma objektu raksturojošajos datos nodokļa aprēķinā ņem vērā atbilstoši šajā likumā noteiktajai kārtībai, ja šīs izmaiņas ir reģistrētas Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā. Datus, kas netiek reģistrēti Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā, nekustamā īpašuma nodokļa administrēšanai vietējā pašvaldība iegūst šajā likumā noteiktajā kārtībā vai no citām informācijas sistēmām.

No minētajām tiesību normām izriet, ka nodokļu administrācija, aprēķinot nekustamā īpašuma nodokli, vadās no Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā norādītās nekustamā īpašuma kadastrālās vērtības.

Izskatāmajā lietā iestāde, aprēķinot pieteicējam nekustamā īpašuma nodokli, par pamatu ir ņēmusi minētajā sistēmā norādīto Dzīvokļa īpašuma kadastrālo vērtību, veicot atbilstošus aprēķinus. Līdz ar to pārkāpumi iestādes rīcībā vai neatbilstības iestādes veiktajos aprēķinos nav konstatējami.

Vienlaikus norādāms, ka normatīvie akti noteic arī to, ka ieraksti Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā var tikt grozīti un precizēti. Tā, Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 13.panta pirmā daļa noteic, ka nekustamā īpašuma īpašniekam vai, ja tāda nav, – tiesiskajam valdītājam vai kadastra subjektam ir pienākums ierosināt būves noteikšanu, ja nekustamajā īpašumā ir Kadastra informācijas sistēmā nereģistrēta būve vai Kadastra informācijas sistēmā reģistrēta apvidū neesoša būve. Kadastra subjektam ir pienākums ierosināt kadastra objekta kadastra datu aktualizāciju Kadastra informācijas sistēmā, ja mainīts nekustamā īpašuma sastāvs vai nekustamā īpašuma objektu raksturojošie dati.

Lietā nav strīda, ka pieteicējs nav vērsies Valsts zemes dienestā ar kadastra datu aktualizācijas ierosinājumu. Tātad laika periodā, par kuru pārsūdzētajā lēmumā aprēķināts nekustamā īpašuma nodoklis, nav veiktas izmaiņas Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmā. Tādējādi Dome, pieņemot lēmumu, pamatoti ir vadījusies no aktuālajiem Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmas datiem par nekustamo īpašumu un atbilstoši tiem ir noteikusi nekustamā īpašuma nodokļa objektu, par kuru maksājams nodoklis, kā arī pamatoti aprēķinājusi nekustamā īpašuma nodokli no kadastra sistēmā norādītās nekustamā īpašuma kadastrālās vērtības. Citiem vārdiem, Domei nebija pamata neaprēķināt pieteicējam nekustamā īpašuma nodokli tāpēc, ka pieteicēja ieskatā nekustamā īpašuma nolietojuma koeficents kopš 2001.gada nepamatoti nav pārskatīts.

Savukārt tas apstāklis, ka nekustamā īpašuma fiziskā stāvokļa precizēšana un kadastrālā uzmērīšana ir maksas pakalpojumi, nevar būt pamats pieteicēja atbrīvošanai no nekustamā īpašuma nodokļa nomaksas, jo Nekustamā īpašuma valsts kadastra likuma 13.panta pirmā daļa *expressis verbis*

noteic nekustamā īpašuma īpašnieka pienākumu ierosināt kadastra objekta kadastra datu aktualizāciju Kadastra informācijas sistēmā, ja mainīts nekustamā īpašuma sastāvs vai nekustamā īpašuma objektu raksturojošie dati. Turklāt saskaņā ar Dzīvokļa īpašuma likuma 10.pantu pieteicējam kā Dzīvokļa īpašuma īpašniekam ir pienākums maksāt uz dzīvokļa īpašumu attiecinātos nodokļus. Tādējādi nav pamatots arī pieteicēja norādītais apstāklis, ka ir pārkāpti Latvijas Republikas Satversmes 1.pantā ietvertie pamatprincipi. Turklāt pieteicējs arī nav izskaidrojis, kā tieši iestāde, aprēķinot pieteicējam nekustamā īpašuma nodokli, ir pārkāpusi šos principus.

[14] Papildus minētajam arī norādāms, ka tiesa, pārbaudot nekustamā īpašuma nodokļa aprēķinu, konstatē, ka nekustamā īpašuma nodoklis aprēķināts pareizi.

Proti, likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" 3.panta pirmās daļas 1.punkts noteic, ka nekustamā īpašuma nodokļa likme ir: 1) 1,5 procenti no nekustamā īpašuma kadastrālās vērtības: a) zemei, b) ēkām vai to daļām, izņemot šīs daļas 2.punktā un šā panta 1.^{2} daļā minētajiem nekustamā īpašuma nodokļa objektiem, c) inženierbūvēm. Minētā panta pirmās daļas 2.punkts noteic, ka dzīvojamām mājam neatkarīgi no tā, vai tās ir vai nav sadalītas dzīvokļu īpašumos, dzīvojamo māju daļām, telpu grupām nedzīvojamās ēkās, kuru lietošanas veids ir dzīvošana, kā arī telpu grupām, kuru lietošanas veids ir saistīts ar dzīvošanu (garāžām, autostāvvietām, pagrabiem, noliktavām un saimniecības telpām), ja tās netiek izmantotas saimnieciskās darbības veikšanai, nekustamā īpašuma nodokļa likme ir: 0,2 procentu no kadastrālās vērtības, kas nepārsniedz 56915 *euro*, 0,4 procenti no kadastrālās vērtības daļas, kas pārsniedz 56915 *euro*, bet nepārsniedz 106715 *euro*, 0,6 procenti no kadastrālās vērtības daļas, kas pārsniedz 106715 *euro*.

Iepriekš tika arī norādīts, ka saskaņā ar likuma „Par nekustamā īpašuma nodokli" normām nodokli aprēķina no nekustamā īpašuma kadastrālās vērtības.

Kā izriet no lietas un no Nekustamā īpašuma valsts kadastra informācijas sistēmas datiem, Dzīvokļa īpašuma kadastrālā vērtība bija 15 947 *euro*. Tādējādi ir pareizs iestādes secinājums, ka pieteicēja nekustamā īpašuma kopējā kadastrālā vērtība ir 17 733,16 *euro* (dzīvokļa īpašuma kadastrālā vērtība 15 947 *euro* + dzīvokļa īpašumam piekrītošo domājamo daļu no koplietošanas telpām kadastrālā vērtība 1786,16 *euro*). Tātad nekustamā īpašuma nodokļa apmērs, piemērojot 0,2 procentu likmi, ir 35,47 *euro*, kas ir norādīts arī Maksāšanas paziņojumā *(lietas 9.lapa)*. Līdz ar to pieteicējam nekustamā īpašuma nodoklis ir aprēķināts pareizi, kas nozīmē, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks un pamatots. Secīgi, ievērojot iepriekš konstatēto un secināto, nav pamata iestādei uzlikt par pienākumu veikt nekustamā īpašuma nodokļa pārrēķinu par Dzīvokļa īpašumu 2014.gadam.

[15] Ņemot vērā iepriekš konstatēto un secināto, tiesa pārsūdzēto lēmumu atzīst par tiesisku un pamatotu, savukārt pieteikumu par nepamatotu un noraidāmu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu un 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt pilnībā /pers. A/ pieteikumu par 2014.gada 22.maija lēmuma Nr.2-30/RD-14-218-ap „Par Rīgas domes Pašvaldības ieņēmumu pārvaldes 2014.gada 26.marta lēmumu Nr.PIP-14-12264-ap/5-7/14-152196-AL „Par nekustamā īpašuma nodokli"" atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese D.Makarova